

LEDČICKÉ NOVINY

XIV. ročník, duben – červen 2013

Slovo starostky

Vážení a milí čtenáři našich Novinek, opět se setkáváme, abychom vás seznámili s novými informacemi a připomenuli události, které se během uplynulých tří měsíců staly. Že by titulky „Povodně“ plnily naše listy každých čtvrt roku se říci nedá, ovšem opakování situace z roku 2002 nepředpokládá zřejmě nikdo. Znovu se stovky rodin zasažených velkou vodou dostaly do svízelné životní situace a naši spoluobčané podobně, jako zhruba před deseti lety, nezůstali lhostejní a přispívali finanční i materiální pomocí. Za vaši lidskost a nezištně podanou pomocnou ruku vám všem moc a moc děkuji. Celkem bylo v hotovosti vybráno 29 tisíc korun. Materiální pomoc činila bezmála 15 tisíc korun. Tato sbírka byla rozdělena dvěma obcím. V Ústeckém kraji obci Chodouny, kde v její části Lounky bylo povodní zasaženo 40 rodinných domů a voda v nemovitostech dosahovala výšky od 40 do 180 cm. Pomohli jste rovněž sousední Nové Vsi, kde byly zaplaveny čtyři z pěti jejích částí, a to celkem 84 objektů včetně sklepů. Bleskové povodně se však nevyhnuly ani Ledčicím. Dne 9. května, a přesně o měsíc později zase, naši obec zasáhly přívalové deště, které zanechaly škody v podobě vytopených domů manželů Marešových, Ponertových, Živných, Kvěchových, sklepů u Friců a hospodářského přístavku v č. p. 53. Kromě toho škody zaznamenalo i zahradnictví paní Vaňkové a zatopena byla celá náves s dětským hřištěm. S trochou ironie tak naše „Černá perla“ - zdejší dominantní herní prvek – konečně poznala, jaké to je plout po velké vodě. Naštěstí „naše“ povodně nebyly natolik razantní a takového rozsahu, jako na Vltavě a dalších tocích.

Touto cestou bych chtěla poděkovat všem občanům, kteří pomáhali při odstraňování škod u již zmíněných postižených objektů a také našim hasičům, kteří se podíleli mimo jiné na úklidu veřejného prostranství a čištění propustků.

Neúprosně se nám blíží datum 14. září 2013. V tento den bychom měli slavnostně předat do užívání památkově chráněný objekt č. p. 15 včetně jeho dostavby. Pojďme společně hledat název, který by tomuto stavení slušel. Na ledčickém webu vyvěsíme anketu s jednotlivými názvy, pro které budete moci hlasovat.

Při vybírání názvů jsme samozřejmě vycházeli z historie samotného stavení a obce jako takové. Touto cestou také děkuji všem, kteří se účastnili soutěže uveřejněné v posledním čísle Ledčických novinek. Vyhlášení vítězů a výstava jednotlivých prací se uskuteční právě 14. září při slavnostním otevření kulturní památky, které bude zaměřeno, stejně jako výtvarná soutěž, k letošnímu 1150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje.

V tomto čtvrtletí přicházíme s našimi novinkami o něco později, kdy prázdniny a dovolené jsou v plném proudu. Ráda bych vám všem popřála hodně odpočinku a příjemně strávené léto.

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

Blahopřejeme

Ve druhém čtvrtletí letošního roku narozeniny oslavili:

50 let Justová Milena čp. 161, Emmer Josef čp. 41, Jansa Vladimír čp. 88

55 let Chmelová Eva čp. 214

60 let Kostelánský Pavel čp. 163

65 let Haněl Jiří, čp. 138, Jansa Václav čp. 205, Ponertová Věra čp. 30, Rous František čp. 208,

Bušilová Olga čp. 177

70 let Srba Václav čp. 111, Bušil František čp. 177

80 let Vysoká Jiřina čp. 144

81 let Petráš Jiří čp. 220

82 let Došková Zdeňka čp. 180

88 let Jansová Miloslava čp. 88

93 let Králová Marta čp. 224

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, klidu a pohody!

Vítáme naše nejmenší

V letošním roce 4. června 2013 se u nás narodila Anežka Kubičková.

Anežce i jejím rodičům přejeme štěstí a zdraví!

Jeho život se naplnil

S lítostí oznamujeme, že v sobotu 15. června 2013 ve věku 82 let zemřel Ing. Václav Křepel z Vojkovic, člověk, který se významně podílel na dění v naší obci. Naposledy coby projektový manažer při budování dětského hřiště. Všem nám bude moc chybět.

Čest jeho památce!

Poděkování

- firmě Voestalpine ČR s. r. o. a panu Antonínu Salačovi za nábytek
- pánům Antonínu Salačovi, Milanu Kučerovi, Františku Ebroví, Ondřeji Kučerovi, Michalu Michovskému, Lukášovi Vraspírovi, Petru Koubovi a Járovi Veverkovi za stěhování nábytku
- paním Miluši Doškové a Daně Frühaufové za knihy do knihovny
- panu Antonínu Kratochvílovi za zašití stanu
- panu Petrovi Haluzovi za historickou maketu děla

Poděkování ze ZŠ:

- paní Šourkové a panu Sirovému za vedení kroužku Mladých myslivců a ochránců přírody.
- zastupitelům za sponzorské dary (zaplacení autobusu na výlet, Divadélka pro školy, hraček do obchůdku aj.)
- paním Šidlichovské a Floriánové za vlnu
- paní Tobiášové za bižuterii pro děti a papíry
- zřizovateli za realizaci programu „Jak si nenechat ublížit“ a za sladkosti
- paní Muchkové za pořízení fotografií z akcí školy
- panu Vernerovi z Nové Vsi za sladkosti.
- panu Zahorjanovi za instalatérské práce ve škole
- rodičům paní Pazourové, Vokrojové a Hančlové za papíry
- všem, kteří přispěli na pomoc Zoo Praha (vybráno 8888Kč)

Aktualitky

**Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice
konaného dne 10. 6. 2013 od 19 hodin v budově ZŠ**

1) Zahájení zasedání zastupitelstva

2) Určení ověřovatelů a zapisovatele

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje následující program veřejného zasedání:

- 1) Zahájení
- 2) Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu, kontrola zápisu a schválení programu
- 3) Rozpočtová opatření
- 4) Koupě a prodej majetku
- 5) Nájemní smlouva – Kanalizace 17 TI SVS a. s.
- 6) Valná hromada SVS a. s.
- 7) Různé:
 - a) Smlouva o zřízení věcného břemene
 - b) Energie pod kontrolou
 - c) Stížnost pana – odstranění šterkového podloží
 - d) Zpracování knihy o Ledčicích
 - e) Podání žádosti do programu Podpora kulturních památek prostřednictvím ORP
- 8) Diskuse
- 9) Závěr

3) Rozpočtová opatření

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje rozpočtové opatření č. 2, 3, 4.

Usnesení č. 18 bylo schváleno

4) Koupě a prodej majetku

- a) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje nákup pozemků par. č. 3394 o výměře 346 m² a stp. č. 404 o výměře 4 m² ve vlastnictví pana Bedřicha Kabriela, Vejvodova 445/1, Staré město, Praha 1 a pověřuje starostku obce k jednání o ceně.
Usnesení č. 19 bylo schváleno
- b) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje prodej stavebního pozemku č. 396/4 o výměře 2016 m², který společně s kupní smlouvou na základě nového geometrického plánu č. 299-50/2004 rozdělí předmětný pozemek na p. par. č. 396/4 a 396/9. Kupující Nikolay Rozhok, občan Ruské federace s trvalým pobytem Praha 5, Klímová 335/2.
Usnesení č. 20 bylo schváleno
- c) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje prodej zbývajících stavebních pozemků přes realitní kancelář a to na základě nevýhradní Dohody o zprostředkování a poskytování služeb.
Usnesení č. 21 bylo schváleno

5) Nájemní smlouva – Kanalizace 17 TI

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje nájemní smlouvu s budoucím majitelem kanalizace SVS a. s. IČ 499 94 469 se sídlem Teplice, Přítkovská 1689. Předmětem nájmu je: Ledčice – kanalizace pro 17 RD.

Usnesení č. 22 bylo schváleno

6) Valná hromada SVS a. s

Zastupitelstvo obce Ledčice deleguje starostku obce na Valnou hromadu SVS a. s. a pověřuje ji hlasováním.

Usnesení č. 23 bylo schváleno

7) Různé:

a) Smlouva o zřízení věcného břemene

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Smlouvu o zřízení věcného břemene č. IE-12-6000977/VB/1 pro ČEZ Distribuce, a. s. se sídlem Děčín IV - Podmokly, Teplická 874/8, IČ 247 29 035.

Usnesení č. 24 bylo schváleno

b) Energie pod kontrolou

Zpracována nabídka o možných úsporách, jak obce, tak její příspěvkové organizace.

Zastupitelstvo obce Ledčice odkládá předloženou nabídku obecně prospěšné společnosti Energie pod kontrolou.

Usnesení č. 25 bylo schváleno

c) Stížnost pana – odstranění štěrkového podloží na pozemku par. č. 3196 v k. ú. Ledčice.

Předsedající seznámila přítomné se stížností pana a o postupu likvidace deponovaného materiálu na pozemku 3195 ve vlastnictví obce Ledčice.

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje postup rady obce ve stížnosti pana

Usnesení č. 26 bylo schváleno

d) Zpracování knihy - Ledčice na Podřipsku v proměnách času

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje cenovou nabídku na předtiskovou přípravu knihy.

Usnesení č. 27 bylo schváleno

e) Podání žádosti do programu Podpora kulturních památek prostřednictvím ORP

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Podání žádosti do programu Podpora kulturních památek prostřednictvím ORP.

Usnesení č. 28 bylo schváleno

8) Diskuse

- rozšíření kapacity v MŠ a ŠJ

- dokončení povrchové úpravy „v Kozině“

- pan Tomáš Šourek - upozornil na opadající omítku z evangelické fary

- starostka obce - stále se nepodařilo zajistit zástupce dopravní Policie (p. Krejča), aby se dostavil do naší obce a posoudil parkování v části obce „Dolánky“

- informace o rekonstrukci silnice II. 608 (připomínky dodat do 30. 6. 2013)

- informace o prodeji nových kotlů (uhlí, biomasa) – tzv. kotlíková dotace

- Kámen Zbraslav s. r. o. - oznámení o zahájení řízení průzkumného území Sazená

- pan Tomáš Šourek - žádá o rozšíření proti hlukové bariéry na dálnici (cca o 150 m)

- slečna Monika Knorová: žádost o výměnu stromu před č. p. 23 a odhrnutí zeminy pro průtok vody před č. p. 23

- paní Mgr. Martina Sypecká: žádost o prověření stromu (topolu) před školou a odstranění fotbalových branek na hřišti před školou

9) Závěr

Starostka obce poděkovala všem přítomným občanům i zastupitelům za účast a jejich práci a pozvala je na další veřejné zasedání Zastupitelstva obce Ledčice.

Zabezpečení bytu nejen v době dovolené

Letní měsíce jsou z hlediska vloupání do obydlí nejrizikovějším obdobím roku. Přinášíme některá doporučení, jak snížit riziko vykradení domu či bytu. To bylo také jedním z témat ledčického Senior klubu, pořádaného obcí 29. dubna 2013. Přednášející Mgr. Pavel Šourek také upozornil na nebezpečné a podvodné zájezdy pro seniory. Stejně přínosná byla přednáška pro děti v základní škole s názvem „Jak si nenechat ublížit“.

Obecně může bezpečnost domu či bytu každý z nás ovlivnit tím, že bude dodržovat **základní jednoduchá organizační opatření**, která nevyžadují žádné finanční náklady. Měli bychom znát užitečná pravidla a osvojit si dobré návyky, které budeme pečlivě dodržovat:

- Řádné uzamykání objektu

Když odcházíte z domu nebo bytu, ať již krátkodobě, vždy zavírejte všechna okna a uzamykejte všechny dveře. Neschovávejte nikdy klíče pod rohožku ani do květináče.

- Zbytečně neupozorňujte na vaši nepřítomnost

o vašem odjezdu informujte pouze nejužší okruh lidí, kterým věříte.

Nikdy o vaší nepřítomnosti nenechávejte vzkazy na dveřích. Dobu nepřítomnosti nesděluje do telefonního záznamníku, natož na sociálních sítích. Požádejte důvěryhodnou osobu, aby v době vaší nepřítomnosti dohlédla na obydlí – větrala, zalévala květiny, sekala trávnik, pravidelně vybírala schránku na dopisy apod. Byt či dům se nebude jevit jako opuštěný, prázdný.

Můžete také byt nebo dům zabezpečit elektronickým zařízením, které v nepravidelných časových intervalech zapíná světla, televizi atd., a tím vytváří zdání, že byt je obydlen.

- Přehledný prostor před objektem

Důležité je dobré osvětlení před objektem. Zloděje odrazuje od pokusu vniknout do obydlí, protože by mohl být viděn. Dbejte na to, aby keře a stromy nezakrývaly velkou část objektu, to by mohlo zlodějům umožnit pracovat ve skrytu. Keře vhodně prostříhávejte. Díky lepší viditelnosti mohou tak i vaši sousedé snáze kontrolovat, zda je vše v pořádku.

- Uklízejte na pozemku

Na zahradě nenechávejte volně ležet věci jako např. žebřík, náradí či sekačka. Ukládejte a uzamykejte je do kůlny či do garáže.

Posekaný trávnik a udržovaná zahrada ukazují na skutečnost, že objekt je obýván.

- Nedávejte na odív, že vlastníte cenné předměty, chraňte je

Nechlube se před cizími lidmi, co máte doma cenného.

Nejdražší cennosti ukládejte do sejfy v bance. Pokud je chcete přechovávat doma, nenechávejte je na jednom místě – uložte je na různá těžko předvídatelná místa v bytě, nebo si pořiďte trezor.

Večer zatahujte závěsy nebo rolety, aby vám nebylo vidět do domu či bytu. Případného zloděje by mohly lákat třeba obrazy na stěnách nebo zařízení bytu apod. V odpadcích nenechávejte obaly od nových výrobků a spotřebičů.

- Označujte cennosti, připravte jejich soupis a nechejte je pojistit

Poznamenejte si sériová čísla a zvláštní označení cenných předmětů, elektronických výrobků apod. Sepište jejich seznam a pečlivě jej uschovejte. Nechejte cennosti označit dostupnými identifikačními metodami a prostředky. Cennosti, které není snadné označit, si vyfotografujte. Tato opatření v případě odcizení předmětů usnadní jejich nalezení a identifikaci a ulehčí tak práci pojišťovně a policii.

- Dobré vztahy se sousedy

Udržujte dobré vztahy se sousedy, všimněte si podezřelých osob v blízkosti obydlí.

Do bytu dovolte vstoupit jen osobám známým a důvěryhodným. Mějte se na pozoru před lidmi, kteří chodí ode dveří ke dveřím a nabízejí všelijaké podnikání, služby nebo různé zboží. Mohou to být tipaři.

- Co dělat, je-li byt nebo rodinný dům navzdory těmto opatřením vykraden?

Pokud možno zachovejte klid, nevstupujte zbrkle do objektu. Mohl by tam být ještě zloděj, který by vás mohl napadnout nebo by mohl dokonce ve stresu použít i zbraň.

Vloupání ihned ohlaste na Policii ČR a vyčkejte jejího příjezdu. Nikdy neuklízejte po zlodějích – tím poničíte stopy, které mohou být vodítkem pro policii a pojišťovnu. Do protokolu uveďte každou maličkost, může být důležitá pro vypátrání zloděje a vašich věcí.

JUDr. Tomáš Koníček

Odpady

Za dobu, co se v naší obci třídíme odpad, a je to hezkou řádku let, by si člověk řekl, že už mezi námi nemůže být nikdo, kdo neví, kam jednotlivé složky odpadu zařadit. Opak je však pravdou. Pokud by se denně na návsi u kontejnerů neuklízelo, rychle by nám tam vyrostlo smetiště. Ve viditelně označených kontejnerech na jednotlivé složky separovaného odpadu nacházíme vše - od komunálního až po uhynulá zvířata! A to nemluvím o tom, že někteří občané si tento prostor pravděpodobně pletou se sběrným dvorem. Nejhorší situace bývají po víkendech.

Upozorňuji, že i podle zákona a Obecně závazné vyhlášky obce Ledčice je každý povinen odpad třídit a ukládat jej na k tomu vyhrazená místa. Ani to některým občanům zjevně není překážkou, neboť klidně složí suť na cizí pozemek, jako se to nedávno stalo manželům Chaloupkovým. Pro určité jedince je například zcela běžné odvézt odpad ze zahrady tzv. „do přírody“ a nebo zvolí podle jejich mínění „nejlepší“ řešení, jímž bývá i polní cesta. Ta asi unese všechno. Uvědomte si, prosím, že každý pozemek má svého vlastníka. Ani vám, kteří se prohřešujete, by nebylo milé, kdyby někdo z vašich spoluobčanů do vaší nemovitosti navezl svinčík.

Vy, kteří se takto chováte, zamyslete se, prosím, nad sebou. Vždyť po vás někdo musí jít a uklidit. Nechceme totiž na návsi i jinde trpět chlívek, který by obec, a to mi jistě dáte za pravdu, dobře neprezentoval. Naši zaměstnanci musejí trávit čas odstraňováním řady dalších nepořádků a přitom by mohli v tomto čase odvádět úplně jinou práci.

V současné době obec připravuje rozmístění kontejnerů na separovaný odpad na další místa v obci tak, aby se tato služba více přiblížila občanům a umožnila snadnější manipulaci s vytříděným odpadem. Zatím jsou vytipována dvě místa na Hajkově u bytovky č. p. 4 a na Ladech v blízkosti nové trafostanice. V současnosti hledáme odpovídající místo v Dolánkách směrem na Cikánku. Pokud budete mít nějaký tip na místo, které by vyhovovalo, dejte nám, prosím, vědět. Třeba prostřednictvím zastupitelů, telefonicky, písemně nebo přímo starostce obce. Dále je pro každého majitele na území naší obce připravena sada tašek na tříděný odpad, kterou si můžete zdarma vyzvednout v kanceláři místního obecního úřadu.

Doufáme, že i tyto barevně odlišené „třídilky“ nebo, chcete-li, „malé sběrné nádoby“, přispějí k větší motivaci a snadnějšímu třídění odpadu.

Povodně 2013

Zvláštní poděkování patří všem členům Jednotky SDH Ledčice, kteří pomáhali při letošních povodních, i těch ledčických. Jejich práci jak při budování zátarasů, evakuaci obyvatel, poté následném odčerpávání vody jednotlivé obce ocenily pochvalou a poděkováním. Naše jednotka zasahovala v Nových Ouholicích, Vepřku, Miřejovicích, Krívousích a také ve Veltrusech.

Kulturní střípky

Kolik stupňů je ve skafandru?

„Tak to je poměrně odborná otázka,“ opáčil na dívčí hlásek plk. Oldřich Pelčák a pokračoval: „Kufřík, který nesou kosmonauti v ruce, je vlastně akumulátor s ventilátorem napojený na skafandr. Tím se udržuje přijatelná teplota, protože jinak by v něm bylo vedro.“

Dotaz střídal dotaz a bylo vidět, že ledčické děti i dospělí, kteří 24. května navštívili Letecké muzeum Kbely, měli opravdový zájem o exponáty i o vyprávění plk. Oldřicha Pelčáka, jenž prošel kosmonautickým výcvikem, a pplk. Josefa Milera, ledčického místostarosty, který mj. létal na strojích MIG 23 a byl členem Display teamu.

Oba vyprávěli s nakažlivým zaujetím pro věc a nebránili se ani lechtivějším otázkám

typu, kam že chodí kosmonauti na záchod a jak tento „proces“ na zemi vcelku neproblematický, může tam nahoře být docela slušným oříškem.

„Ono, je to tak... To víte, je tam stav beztlíže...“ potutelně se usmíval plk. Pelčák. „No, zkrátka, je to zařízení tak, aby nikde nic nepoletovalo, ale podrobnosti si nechám pro sebe.“ Co si kdo v tu chvíli myslel, bylo lze soudit podle velevýznamných pohledů a poznámek provázených smíchem.

Oldřich Pelčák pohládl přistávací modul a takticky řeč odvedl jinam. V tomhle mrňavém prostoru se někdy tísní až tři kosmonauti. A co víc, přistanou-li na moři, musejí se převléknout do neoprenu. Upřímně, ani ti drobnějších postav si nedokázali představit, jak by to zvládli.

Kbelské muzeum patří snad k nejhezčím v Evropě. Je v něm k vidění řada unikátních exponátů. Z vyprávění pplk. Josefa Milera bylo znát, že jako národ máme být na co pyšní. Naše letecká akrobatická škola je už desítky let známa ve světě, v minulosti jsme měli skvělá letadla a mnoho pilotů, kteří za druhé světové války prokázali hrdinství v bojích s nacistickým Německem.

Náš místostarosta se projevil doslova jako chodící encyklopedie letectví a je škoda, že jeho výklad už neslyšeli ledčičtí školáci, kteří z muzea odjeli dříve. Historii lze totiž poznávat nejen ze zpravidla nudných učebnic, ale – a to je mnohem lepší – díky vyprávění člověka, jemuž se koníček stal celoživotním povoláním.

Josef Miler - letadlo drží ve vzduchu vztlak a peníze

Patří do dlouhé řady pokračovatelů tradic králů vzduchu jakými byli František Malkovský, Václav Vašek, František Hlavnička, František Císař, František Tabačko, Vítězslav Nohel a další. Plk. Josef Miler byl členem Display teamu AČR, který v celé Evropě předváděl umění českých stíhačů. Dočíst se o něm můžete například v knize „Králové vzduchu a jejich pokračovatelé“ od Stanislava Vystavěla.

Létal na letounech L-29, L-39, Mig 21, Mig 23. Svými předváděcími lety na letounu Mig 23 ML se stal legendárním. Doposud nalétal 7000 hodin, z toho 3000 coby instruktor.

V roce 1994 si udělal pilotní licenci na ULa. Otázka proč „jen“ UL papíry byla čistě finanční. Jak je známo, letadlo drží ve vzduchu vztlak a peníze. Také okamžitě po odchodu do výslužby nechtěl s létáním skončit, jako mnozí jeho kamarádi.

Po odchodu do zálohy si ještě licenci rozšířil o instruktorské oprávnění. Naskytla se možnost létat jako instruktor na letišti Sazená. Od roku 1994 téměř dva roky létal u školy Galileo. Po ukončení její činnosti začal létat, a létá doposud, u FTO 22 Fly For Fun. Létá se zde na letadlech Zephyr a Faeta. Jde jak o základní výcvik, tak o tzv. řízené lety. Někteří absolventi pokračují v dalším výcviku na letadlech Cezena (tzv. licence PPL). Na častou otázku, proč nelétá na větších strojích, zpravidla odpovídá: „Zejména jde o otázku financí. Letová hodina je podstatně dražší než u ULa.“

A dodejme, potřebuje také trochu času na další koníčky, jimiž jsou především letecké modelářství a sport.

Byl jste členem Display teamu AČR. Mohl byste přiblížit jeho historii? Tedy, kdy a proč vznikl, kolik jej tvořilo členů, na jakých strojích jste létali a kde?

Letos si připomínáme 20. výročí jeho založení. Mimo jiné na besedě, která se konala dne 18. 4. 2013 v prostorách Dopravní fakulty ČVUT (Albertov, Horská 3, Praha 2). DT začal vznikat po roce 1989. Společně například s Václavem Vaškem jsem u jeho počátků byl také.

Létali jsme na strojích MIG-29 a MIG-23. Naše umění jsme tehdy předváděli vojenským přidělcům v ČR. První zahraniční cesta DT vedla do Anglie na International Air Tatoo FAIRFORD RAF. Letecké dny se tam konají dodnes. Myslím, že jsme dokázali, že jsme důstojnými následovníky našich slavných předků, jakými byli například František Malkovský, František Novák, Petr Široký, Josef Hubáček a další. V DT létali piloti MIG-29, 23, 21,, L- 39,122, 135, MI-24, L-410. Někdy v letech 1991-1994 jsme se rovněž zúčastňovali leteckých dnů po celé naší vlasti – v Roudnici nad Labem, v Brně, v Hradci Králové, ale také na Slovensku v Bratislavě.

Předpokládalo členství v něm nějaké mimořádné vlohby a zkušenosti nebo se mohl přihlásit každý?

Šlo o piloty 1. třídy, kteří působili i jako instruktoři, vycvičení rovněž pro lety v malé výšce, tedy piloty se speciálním výcvikem.

Kde všude jste létali a co jste předváděli?

Vyjma Německa, kde letecké dny nepořádají, jsme létali po celé Evropě – v již zmíněné Anglii, ve Francii, Španělsku, Belgii, Maďarsku, Polsku, Lucembursku, Holandsku. Předváděli jsme VTP (vysoká technika pilotáže) v malé výšce a v malém prostoru. Minimální výška činí 100 metrů.

Šlo o akrobacii?

Ano. V malé výšce a v mezních režimech, což klade velké nároky na orientaci.

Má Display team pokračovatele nebo už zanikl? Pokud ano, kdy?

Aktivity DT se pomalu vytrácely tak, jako končily jednotlivé stroje. Někdy na přelomu století. Potom už se začalo létat na gripenech a alkách (L159).

Čím jste podle vás v cizině nejvíce zaujali?

Jednak typy letadel, protože v západní Evropě je do té doby nikdo zblízka neviděl. Jednak úroveň výcviku. My v té době létali zhruba 100 hodin ročně, oni měli nalétán dvojnásobek. Navzdory tomu jsme nikdy neměli problémy při létání. Připomínám, že pravidla pro létání na výše zmíněných leteckých dnech jsou přísná a komise jejich dodržování sleduje velice pečlivě.

Létal jste také v režimu nízkých výšek, je to hodně náročné?

V minimální výšce i s maximálním přetížením... Náročné je to také proto, že se létá nad hlavami přibližně 10 tisíc diváků. Zodpovědnost je tedy obrovská.

Může tak létat každý pilot nebo je potřebný speciální výcvik?

Všichni nejsme stejní a každý máme tudíž jiné předpoklady, jiné schopnosti. Platí to, samozřejmě, rovněž o pilotech. K této a předchozí otázce bych doplnil, že je to také otázka zkušeností, rozlétanosti, prostorové orientace, propracovanosti pilotáže... Udělá-li pilot za letu chybu, nelze ji opravit. Může mít dokonce fatální důsledky. I smrtelné.

Jak často pilot stíhačky potřebuje létat, aby neztratil návyky a létal bezpečně?

Zhruba 160-200 hodin ročně plus příslušný počet hodin teoretické přípravy. Musí umět reagovat na jakoukoliv situaci. Nejde o žádnou intuitivní činnost, nýbrž o VĚDOMÉ jednání! Aby určité situace dokázal zvládnout, je nezbytné jejich soustavné opakování, procvičování.

Dostal jste se někdy do situace, že jste měl ve vzduchu strach?

Na strach není čas. Pilot je cvičen tak, aby řešil jakoukoliv situaci, do níž se dostane. Samozřejmě, že absolutně všechny krizové momenty nacvičit nelze. Proto je nutné neustálé opakování, aby pak jednal na základě svých zkušeností.

Jak nejvýše jste vyletěl a co jste tam viděl?

Do výšky přesahující 21 km. Obloha tam není modrá, je zbarvena do fialova, je temnější. Pokud se člověk dívá dolů, je to stejné, jako by se díval na globus.

Jak se člověk tam nahoře cítí?

Úžasně. Je to pocit naprosté svobody a volnosti. Měl jsem dojem, že stojím na místě. Rychlost tam člověk vůbec nevnímá a je to krásné.

Čas od času se ve sdělovacích prostředcích objeví zpráva o letecké havárii a smrti pilota, jak to působí na ostatní piloty, nebojí se potom usednout do kokpitu?

Obzvláště hrozná to je, když jde o kamarády. Se strachem se do kokpitu lézt nedá. Ovšem RESPEKT, ten nezbytný je! O leteckých haváriích slyšíme často a navzdory tomu lidé létají...

Jste instruktorem létání, od kdy je možné se zapsat do kurzů (jaký je nejnižší povolený věk, je třeba souhlas rodičů) a co je třeba k přihlášce doložit (lékařské doporučení apod.).

Po dovršení patnácti let. Potřebný je souhlas rodičů nebo zákonného zástupce, prohlídka specialistou, tj. např. v Ústavu leteckého zdravotnictví. Letecký průkaz po složení příslušných zkoušek lze dostat až v šestnácti letech, a pak lze začít létat sólově.

Jak takové kurzy probíhají, co se učí a co je nejtěžší disciplínou?

Začíná se teorií. K probíraným předmětům se řadí aerodynamika, mechanika letu, stavba letadel, navigace, meteorologie, motory, vrtule, přístroje, předpisy a postupy, spojení – ovládání rádia, korespondence. Občas našim žákům potíže dělají otázky z meteorologie, aerodynamiky či mechaniky letu.

V článku je uvedeno, že k létání je nutný vztlak a peníze. Kolik takový kurz stojí?

Teorie, která obnáší 45 vyučovací hodiny, stojí 4500 korun. Následuje letecký výcvik podle LAA (Letecká amatérská asociace) v kategorii UL (ultralehké stroje), což činí 20 hodin za 31 267 korun.

Na fotografii jste s válečným veteránem plk. Pavlem Vranským. Co vám taková setkání přináší?

Především jsou to setkání s lidmi stejného ražení, kteří jsou mi velice blízcí. Moc si jich vážím. Nikdo z nás si neumí představit, co by v jejich situaci dělal, jak by se zachoval. Vždyť odcházeli do zahraničí bojovat za naši vlast, za naši svobodu a nevěděli, na jak dlouho to bude, kam se dostanou, a zda se vůbec ještě někdy domů vrátí.

Čeho si na veteránech ceníte nejvíce, jsou pro vás vzorem, potřebuje člověk vůbec nějaký vzor pro život?

Především jejich obrovské odvahy. Opouštěli relativní bezpečí domova a šli do neznáma. Takové vzory, jakými jsou váleční veteráni, potřebujeme. Mají zkušenosti, něco v životě dokázali a prokázali své kvality. Zejména čest a zodpovědnost. To jsou vlastnosti, které se dnes, bohužel, moc nenosí. V neposlední

řadě si na nich cením i jejich postoj k životu.

Váleční veteráni zdůrazňují, že pro ně byla a pořád je svatá vojenská přísaha, věrnost vlasti, platí to i pro vás, co pro vás vlastenectví znamená?

V roce 1966 jsem skládal jinou přísahu, než jaká platí v současnosti. Nicméně věrnost vlasti pro mne platí stále. Neumím si představit, že bych žil v cizině. Z mých kamarádů se vojenské přísaze nikdo nezpronevěřil.

Umíte si představit život bez létání?

Abych pravdu řekl, neumím. Ale až to jednou přijde, až mi to věk nebo zdraví nedovolí, budu to muset přijmout jako fakt a smířit se s tím. V životě jsou prostě věci, kterým nelze zabránit.

Nedávno byl opět pilot, tentokrát vojenského vrtulníku, oslepen zeleným laserovým paprskem. Co tomu říkáte?

Takové počínání vůbec nechápu. Paprsek se rozlije po skle, pilot nevidí na přístroje, což může mít katastrofální následky. Zejména, je-li ve výšce 300-400 metrů pod trístupňovým úhlem a jde na přistání. Navíc hrozí poškození zraku, i trvalé. Lidé, kteří se tomuto pochybnému „sportu“ věnují, riskují životy posádek i cestujících. Rozhodně je to nevhodná zábava a už vůbec nejde o adrenalin, ale o lidskou hloupost.

zdroj Národní osvobození č. 2/2013, více zde: <http://www.zasvobodu.cz/news/vy-se-ptate-my-odpovidejme/>

Čtení z knížek nejmilejších - víte, jak se narodí čert?

Docela snadno. Prostě se v něj přemění zlý člověk. Pokud byste snad neměli potuchy, kde se berou vodníci, pak vám Martinka Živná ochotně poskytne odborný výklad. A nebo si zajděte k některému z ledčických rybníků a třeba na to přijdete sami. Zdejší rybáře upozorňujeme, že je zakázáno lovit čtyřstaleté kapry. Po dovršení tohoto požehnaného věku se totiž mění ve vodníky.

S čarodějnicemi je to trochu jinak. Malá čarodějnička se totiž narodí, považte, z čisté lásky mezi čarodějem a čarodějnicí. A hned umí čarovat.

To jsou teda věci...

Čtení z knížek nejmilejších, které se v naší knihovně konalo počátkem dubna, skončilo báječnou zábavou, při níž se zasmáli nejen děti, ale i jejich rodiče a prarodiče. To je až k nevíře, jak složité problémy a těžké dotazy děti hravě vyřeší. A co všechno se dovíte! Je vám například známo, že na Ladech po nocích obchází strašidlo? Malá Ema Petráková v tom má jasno. Zaručeně tam je. Má to však háček. Slyší ho, ale ještě nikdy ho ani koutkem oka nezahlédla. Bude-li rychlá a včas doběhne k oknu, možná ho jednou uvidí. Její sestřička Kačenka pochválila dědu, že jim hodně čte.

S pohádkovou knížkou pravidelně usínají Tonička Dejlová se setřičkou Viktorou. Knihomolové se hojně vyskytují rovněž u Živných. Honzík s Martinkou prohlášení, že u nich se čte pořád, doložili vyjmenováním obsáhlého seznamu, v němž nechyběla ani Babička Boženy Němcové. Ke knížkám mají blízko rovněž u Pašků, jak potvrdila Ája, ale také u přespólních - Balcarů z Černoučka. Fanda se dokonce podle knížky učí kouzlit.

Strašidla, vodníci, zvířátka, ale také pohádková autíčka – to jsou hrdinové knížek našich dětských čtenářů. Přítomné babičky zavzpomínaly na Káju Maříka, kterého čítávaly, když jim bylo krušno nebo na Malého Bobše, sepsaného J. V. Plevou v nedalekém Černoučku, kde kdysi známý spisovatel učiteloval.

Odpoledne se zjevně vyvedlo. Aspoň soudě podle smutného povzdechu Martiny Živné: „To už fakt končíme?!“

610. výročí ve Spomyšli

V pátek 5. července v čase mezi 14. a 20. hodinou proběhla ve Spomyšli důstojná neformální oslava 610. výročí od první písemné zmínky o obci v historických pramenech. Návštěvníci si mohli prohlédnout rekonstruované prostory v patře sídla obecního úřadu a připomenout si na vystavených fotografiích, jak tutéž událost slavili před deseti lety. Pohoštění i nápoje připravili a věnovali místní sponzoři. Setkání to bylo velmi milé a příjemné. Jeho účastníci budou mít jistě na co vzpomínat. Velký díl na zdárném průběhu oslav měli především manželé Marsovi - zdejší kronikář Jaroslav a členka kulturní komise Květa.

Internetové připojení k Ledčice Net

1,5 Mbps	250Kč měsíčně
3 Mbps	400Kč měsíčně
6 Mbps	650Kč měsíčně

Instalační balíček:
 2,4/5GHz – anténa, clientské zařízení, montáž, kabelové vedení
 bez lištování a průrazů do délky 20m, nastavení počítače, doprava
 cena 1990Kč

Kontakt:
 Obecní úřad Ledčice
 tel. 315 765 513, 603 878 949
 e-mail obec@ledcice.cz

Výlet na zámek Ctěnice

Vyhládlí a trochu ušoupaní jsme opouštěli kbelské muzeum, abychom se po pár minutách jízdy autobusem stulili do přívětivé náruče hospoděnky ve Víně. Dopřáli jsme si dobrého jídla a každý podle své chuti i nějakého moku. Posílení jsme se vydali na zámek Ctěnice, v němž je bohatá expozice krásných hraček a marionet a domácích divadélek pro děti. Zvláště ženy obdivovaly nádherné kostýmy. Stanislava Petráková se k pobavení všech neostýchala vyzkoušet, jak by jí to coby zámecké paní slušelo.

Ve Ctěnicích je rovněž poutavá výstava japonského umění, zahrnující různé figurky, hračky a hry, a také části tradičního oděvu. Odvážnější z nás si vyzkoušeli, jak se dělají origami a zjistili, že tak snadné, jak to na první pohled vypadá, to není.

Sportovní odpoledne pro děti

Soudě podle fotografií se sportovní odpoledne pořádané dne 15. 6. 2013 zřejmě vydařilo.

ŠKOLNÍ OKÉNKO

Děti mají „půlku“ za sebou

Naším školákům bychom asi neměli příliš připomínat, že prázdniny se pomalu přehoupnou do druhé poloviny. Ale možná je bude zajímat, že dvouměsíční „vagace“, jak se kdysi tomuto školnímu „fenoménu“ říkávalo, nebyly každoroční samozřejmou záležitostí, i když takto fungovaly už za Rakouska-Uherska. Původně šlo o měsíce srpen a září. Roku 1875 byly letní prázdniny posunuty tak, že začínaly 16. července a končily 15. září. Nařízením císaře Josefa II. ze dne 24. 5. 1786 byly „hlavní“ prázdniny přesunuty na červenec a srpen. Teprve v roce 1925 bylo ustanoveno, že prázdniny budou zahájeny 29. června a ukončeny 31. srpna, což v podstatě platí dodnes.

Některým současným dětem je možná líto, že se nechodí do školy jen v zimě, tak jako tomu bývalo kdysi. Za panování císařovny Marie Terezie měla totiž povinná školní docházka, upravená školním řádem z 6. prosince 1774, jednu výjimku. Pokud děti pomáhaly rodičům při sezonních zemědělských pracích, do školy nemusely. A protože na poli bylo co dělat prakticky celý rok, učily se mnohé děti jen v zimě. A to pouze šest let (od šesti do dvanácti roků věku) a jenom takzvané trivium: čtení, psaní, počty, vše „obohacené“ neodmyslitelným náboženstvím. Přesto jsem hluboce přesvědčena, že naše dnešní děti by takovou školu „nebraly“ a vím, že většině se v této blahodárné vzdělávací „instituci“ velmi líbí.

Vyzkoušejte si maličký **test z historie školství** určený pro všechny zaryté fanoušky školních lavic.

Náš nejstarší slabikář se dochoval z roku: 1547, 1647, 1747

Školáci ještě donedávna psali: ocelovými pěrky v dřevěných násadkách, husími brky, ostrými kamínky

Nádobka na inkoust se jmenovala: kalamář, lejta, kubaňa

Penály nejčastěji bývaly: ze dřeva, z hedvábí, z krokodýlí kůže

Na černé dřevěné tabulky se psávalo: olůvkem, křídou, tužkou

Tužce ořezané tak, že se skoro nedala prsty udržet, se říkalo: špaček, mimra, špírek

Neposlušní žáci za trest ve třídě klečeli, nebo: dostali rákoskou přes dlaně, vytírali záchody, obíhali školu

Ano, vždy na první pozici z nabízených možností je správná odpověď.

Závěrem tohoto krátkého školního „pojednání“ si prostudujme několik zajímavých citátů zaměřených na školu.

Co věta, to koncentrované moudro:

Průměrný učitel vypráví. Dobrý učitel vysvětluje. Výborný učitel ukazuje. Nejlepší učitel inspiruje. (Browne)

Jediným učitelem, kterému se sem tam podaří někoho vychovat, je život. (Gabriel Laub)

Neučíme se pro školu, ale pro život. (Seneca)

Všechno, co potřebuji opravdu znát, jsem se naučil v mateřské školce. (Robert Fulghum)

Z toho, co člověk zná, nelze usuzovat, kolik nezná. (Goethe)

Učení ještě nikoho nezabilo, ale proč riskovat. (Agatha Christie)

(IP)

Škola v přírodě

Na škole v přírodě se mi líbil výlet do továrny na dřevěné hračky, které jsme si tam mohli sami vyrábět. Byli jsme také ve Smržovce, kde jsme si kupovali korálky. O korálcích nám vyprávěl i jeden starý pán, který za námi přišel do chaty. Zjistili jsme, jak se vlastně korálky vyrábí. Ještě se mi líbilo v IQ parku v Liberci a taky jsem rád chodil na dětské hřiště kousek od naší chaty.

Jára Jarůšek

Přijeli jsme do Červené Karkulky, což byla naše chata. S Kačkou jsme si odnesly kufry na náš pokoj. S batohy a kufry jsme pomáhaly i malým školčatům. Pak jsme si vybalily své věci. Po večeři jsme se převlékly do pyžam a šly jsme spát. Ráno bylo bodování a pak jsme odcházely na snídani. Po snídani jsme se všichni učili. Potom jsme šli na hřiště nebo nějaký výlet.

Martinka Živná

Byli jsme na škole v přírodě. Byla jsem na pokoji s Emou a Nelkou. Dostaly jsme pokoj číslo 2. Ten byl propojený ještě s druhým pokojem, kde bydlely obě Báry. A moc jsme si to užily. Jednou v noci se stalo něco nevídaného. Když jsem se probudila, na kamarádčině čele bylo napsáno velké písmeno M. Vzbudila jsem holky a zjistily jsme, že to na čele máme všechny. Šly jsme do vedlejšího pokoje a holky to měly také. Říkala jsem si: „Jaký lump to mohl udělat?“ Tak jsme to šly říct paní učitelce a i ona to měla také napsané na čele. Po chvíli za námi přišlo jedno školce a doneslo s sebou papírek, na kterém bylo napsáno: Byl jsem zde. Mimozešťan

Kristýnka Muchková

Mně se nejvíce líbilo v IQ parku v Liberci: zrcadlové bludiště, Titanic, lávka a bufet. V penzionu se mi nejvíce líbilo: pokoj s koupelnou, postel a svíčková.

Martin Srba

Ještě než jsme přijeli do penzionu, šli jsme do IQ parku v Liberci. Tam se mi nejvíce líbila houpací lávka, Titanik, hřebíky, předpověď počasí a místnost s hudebními nástroji. Krásné to také bylo na Zámku Sychrov. Také jsme vyšlapali sjezdovku ve Smržovce, to bylo husté. Jízda na koni byla pro někoho pěkný zážitek, já jsem si to ale moc neužila, protože jsem s ním nemohla klusat. Potom se mi líbily dlouhé procházky a opičí dráha, kterou nám tam paní učitelky udělaly.

Bára Bušilová

Cestou na škole v přírodě jsme se vydali do IQ parku v Liberci a MŠ jela do liberecké Zoo, podívat se na mláďata bílých tygrů. Když jsme jeli do penzionu, kde jsme se ubytovali, měla jsem radost z toho, že jsem na pokoji s Martinkou. Po večeri jsme se šli podívat na hřiště. Byli jsme na hradě Sychrov. Také jsme měli možnost si koupit šperky. Moc se mi tam líbilo, až na to vaření a studený pokoj. Také chválím disco. Zdraví

Kateřina Chaloupková

Byli jsme v IQ parku a bylo to tam hezké, rád jsem se procházel zrcadlovým bludištěm. Dalším zážitkem byl výlet na zámek Sychrov nebo továrna na dřevěné hračky, kde jsme si mohli vyrobit hračku. Také jsem viděl bobovou dráhu.

Martin Mikš

Na škole v přírodě se mi líbilo, jak jsme chodili na dětské a fotbalové hřiště, kde jsme soutěžili. Jeli jsme do továrny hraček. Chodili jsme na procházky a také za námi přišel pán s řetízky, náušnicemi, prstýnky a povídal nám o jejich výrobě.

Eliška Hofmanová

Bláznivé pátky se zvířátky

Každý poslední pátek v měsíci je, jak jinak, než „bláznivý“. Aby dětem ve vesmíru nebylo smutno, mohou si dva vylosovaní donést do školy své domácí zvířátko, o které se starají. Seznámí ostatní děti s tím, odkud zvířátko pochází, jak vypadá každodenní péče o něj a za vzornou přípravu získají pět razítek kosmonautů do své rakety.

V měsíci září donesli představit své zvířátko Jiřík Sypecký, Nelinka Žákovičová a Jára Jarůšek. Jiřík Sypecký donesl dvě mladé ANDULKY. Nelinka Žákovičová přinesla ukázat dětem svou ŽELVIČKU a Jára se pochlubil s PAVOUKEM SKLÍPKANEM, kterému doma říkají Ferdo.

V říjnu donesl ukázat svého ZLATÉHO KŘEČKA Vašek Klatovský a celý den se děti točily jen a jen kolem Elizabety a dávaly jí samé dobroty.

Kristýnka a Kubík Muchkovi přinesli dětem v měsíci listopadu ukázat svého papouška. Jmenuje se Píšťalka, jedná se o PAPOUŠKA ŠEDÉHO - poddruh ŽAKO KONGO patří se svými 30 cm k nejinteligentnějším ptákům. Se svým zvířátkem se přišla pochlubit také Martinka Živná, která nám na video projekci předvedla, jak se stará o jejich pejska NĚMECKÉHO OVCÁKA, který se jmenuje Ťapka.

Poslední pátek v měsíci prosinci se dětem představila hned tři zvířátka. AGAMA VOUSATÁ Agátka (7 měsíců), kterou donesl Davídek Šindelář. ANDULKA Pepíček (3 roky), jež patří Elišce Hofmanové a PAPOUŠEK z rodu AGAPORNIS ŠKRABOŠKOVÝ Lojza (9 let), domácí mazlíček Martínka Mikše.

V lednu na „bláznivý pátek“ dorazila do školy dvě zvířátka. Nejdříve se nám představila desetiletá VODNÍ ŽELVA Jiřinka, kterou donesla Anička Tomášková a poté proběhl družinou půlroční sameček morčátka krátkosrstého Kubík Dubínek, narozený 2. 8. 2012, váha 800 gramů, o kterého se stará Tedík Tobiášek.

Děti už od školky ví, jak vypadá AFRICKÝ ŠNEK, jelikož jej ve školce měly a mají ho také ve škole. V únoru se jim představil další šneček Pepíčka Švece, kterého Pepíček ještě nestihl pojmenovat. Společně s dětmi pro šneka vymyslel jméno Agi. Druhým zvířátkem byl kocourek Garfield, starý 4 roky. Majitelkou kocourka je Barunka Sršňová.

V březnu dorazila Kačka Chaloupková i se svou čtyřletou fenkou Jeny - plemenem munsterlandského ohaře. Jeny se s každým z nás hned spřátelila a protože byla velice vzorná, mohla zůstat na všechny vyučovací hodiny. Druhou vylosovanou žačkou na měsíc březen byla Barunka Bušilová. Nedorazil k nám koníček, kterého si Barunka vybrala, jelikož by nevystoupal školní schody, ale Barunka moc pěkně povídala o její zálibě - jízdě na koni.

Na konci měsíce dubna nás navštívila dvě zvířátka. Tříletá fenka Jessinka - střední plemeno yorkšírského teriéra, kterou přivedl Domča Rubín a džungarský křeček - Kristýnka. Majitelem Kristýnky je Terežka Hančlová.

Poslední zvířátko v měsíci květnu nám představil Lukášek Florián, který se stará o velké plemeno yorkšírského teriéra pejska Alvina.

Loučení s ledčickou školou

Pět let v ledčické škole

Škola Ledčice byla zábavná, od první třídy až do páté třídy mě to tady moc bavilo. I všechny paní učitelky byly hodné. A když jsem něčemu nerozuměl, tak mi to dobře vysvětlily. Je to pěkná škola, nejlepší v jaké jsem mohl být. Já doufám, že nejlepší zůstane.

Venda Klatovský

Moje krásná škola

Od té doby, co jsme se sem přistěhovali z Prahy, což bude 4. října 7 let, jsem chodila dva roky do ledčické školky. Ve školce jsme měli báječné učitelky a kamarády. Ale až ve škole jsem potkala opravdovou kamarádku. Moje spřízněná duše mi pomáhala proplouvat jednotlivými ročníky bez potíží. Ád'a Derynková, má nejlepší kamarádka, mě podporovala ve správných věcech až do čtvrtého ročníku. Ted' jsem na spoustu věcí sama. Ale moc mě potěšilo to, že mě přijali na Dvořákovo gymnázium v Kralupech nad Vltavou. Také doufám, že si tam najdu kamarádku. Moc bych chtěla poděkovat všem, kteří se mnou měli tu trpělivost. Tímto děkuji paní ředitelce Sypecké, paní učitelce Kuruczové, paní učitelce Šindelářové, paní učitelce Justové, paní kuchařce Hančlové a Polmové a také paní uklízečce Švecové. Tato škola je opravdu jako ze snu a učitelé také. Také pozdravuji Vaška Klatovského, jakožto mého jediného spolužáka po celých pět let ve škole. Ještě jednou všem děkuji. Zdraví a loučí se

Káťa Chaloupková

Pohled do historie

Osudy věrozvěstů a pohanský pantheon

Celý letošní rok je zasvěcen, a to nejen u nás v České kotlině, dvěma slovanským šířitelům křesťanské víry, bratrům Konstantinovi a Metoději, kteří do našich končin přišli roku 863, tedy přesně před 1150 lety.

Metoděj (narodil se pravděpodobně r. 813), původním jménem Michal, byl nejstarším, kdežto **Konstantin** (asi r. 827) nejmladším ze sedmi dětí vysokého úředníka ze Soluně, druhého největšího města byzantské říše. Michal vystudoval práva a poté se stal nejvyšším správcem Soluňska. Brzy se však svého postavení vzdal a uchýlil se do kláštera pod legendární řeckou horou Olymp, kde přijal kněžské jméno Metoděj. O čtrnáct let mladší bratr Konstantin po studiu filozofie získal i kněžské svěcení. Pro jeho výmluvnost, rozsáhlé vědomosti a multijazykovou vybavenost byl císařem několikrát pověřen složitými diplomatickými jednáními a poselstvími. Když se „náš“ velkomoravský kníže Rostislav obrátil na mladého byzantského císaře Michala III. se žádostí o církevního učitele a právníka, jenž by sestavil také psaný zákoník, byli tímto úkolem pověřeni právě Konstantin s Metodějem. Konstantin na základě jazyka, jímž hovořili Slované v okolí řecké Soluně, vytvořil nové písmo, tzv. hlaholici, a do staroslověňštiny přeložil části biblických evangelií, liturgické texty i soudní zákoníky. Všimněme si prvního písmena hlaholice (A) – má tvar kříže. Jak symbolické a jak „manažersky“ chytré! Ve staroslověňštině také oba bratři vedli bohoslovecké liturgie, což se velmi nelíbilo původnímu, ponejvíce germánskému, kněžstvu. Po čtyřech letech působení na Velké Moravě vysvětili Konstantin s Metodějem své žáky na kněze a vydali se zpět do Byzance. Cestou přijali papežovo pozvání k návštěvě Říma. Tady se vážně nemocný mladší bratr uchýlil do kláštera, kde přijal jméno Cyril. Dne 14. února 869 tu ve věku 42 let zemřel.

Metoděj prožil ještě mnohá strádání a útrapy. Na Moravu se vrátil. Byl několikrát zajat a vězněn, kárán papežem za to, že kázal nikoliv v „oficiálním“ jazyce latinském či řeckém, ale v „obyčejném“, lidu blízkém jazyce staroslověnském. Často se musel zodpovídat za „šíření bludů“ a další „nepravosti“, jako bylo například postupné a mírumilovné (nikoli ohněm a mečem) šíření křesťanství mezi ještě stále částečně pohanským obyvatelstvem. Uprostřed těchto církevních konfrontací a nepokojů unavený a vyčerpaný dvaasedmdesátiletý Metoděj 6. dubna roku 885 umírá. *„Učedníci jeho jej zavinuli do rubáše a učinili mu důstojné pocty. Smuteční obřady vykonali latinsky, řecky a slovansky a pochovali jej v katedrálním chrámu.“* Svatopluk pak musel, podle papežského nařízení, vyhnat ze země všechny kněze, kteří se nezřekli slovanské liturgie. Po hrobě svatého Metoděje se pátrá už několik staletí. Je to jedna z největších záhad českých dějin. Bude někdy objeven? Jistě stojí za zmínku i to, jací pohanští bohové „stáli“ proti soluňským bratrům. Proti komu vlastně museli knihou a písmem „bojovat“? Těch bohů byl celý pantheon, slavnostní „síň“ plná nadpozemských postav spjatých s přírodou. Ty všechny měl nahradit jediný bůh křesťanský, jehož šířiteli byli Konstantin s Metodějem z nejpřímnějšího přesvědčení.

Zkusme si připomenout ty nejzásadnější obyvatele pohanského „nebe“. **Moranu**, bohyni smrti a zmaru, známe všichni. Dodnes ji u nás házíme každým rokem při jarní tradiční slavnosti do rybníka Dundáku (a ještě ji „pro jistotu“ zapálíme, aby mohla co nejméně škodit). Nejvyšším slovanským bohem hromu, blesku, bouří a úrody byl **Perun**. Dokázal prý zajistit blahobyť a řád, ale běda, jestliže se rozzlobil, tehdy tvrdě trestal. Ze školy si jistě pamatujeme na básnickou „epopej“ *„Křest svatého Vladimíra“* od Karla Havlíčka Borovského. Zarecitujme si společně alespoň samý začátek rozsáhlého dramatického střetu „moci“ s božstvem, k němuž autor hojně využívá košatosti, trefnosti a šťavnatosti našeho rodného jazyka:

Vladimír cár ve svůj svátek, když seděl na trůnu, poslal drába s nařízením k bohovi Perunu.

„Hřmi, Perune, na můj svátek místo kanonády, pak si přijdi se mnou vypít šálek čokolády.“

Jak to vyslech tatík Perun, hnedle čelo svažtil, skočil z kamen na lavici, kaťmi o zem praštil:

„Raděj pásat husy ve vsi, po bahnách se ploužit, než u toho Vladimíra zde za boha sloužit.

Pro nic za nic robotovat nevěděl bych věru, na tu jeho čokoládu, že mu na ni seru!

Cár necár, svátek nesvátek, že mi všechno rovno, ne a ne a nebudu hřmít, co z toho mám? Hovno!“

Další bůh pohanského nebe, **Triglav**, obhospodařoval moudrost, spravedlnost a zemědělství. Měl tři hlavy, neboť pečoval o tři říše: nebe, zemi a podsvětí. Oči a ústa všech tří hlav měl zakryty zlatým závojem, aby neviděl lidské hříchy. Triglavovi byl zasvěcen černý kůň. Přesl-li při „věšteckých rituálech“ devět položených kopí a žádného se nedotknul, bylo to dobré znamení pro budoucnost.

Kralupy nad Vltavou mají dvě přírodní dominanty. Kopec Hostibejk, místními řečený Host'ák a Lutovník, neboli Luťák. Jméno prvního připomíná pohanského boha **Hostivíta**, bojovníka a vítěze. Jeho další „funkce“ spočívala v tom, že přinášel hojnost, štedrost a radostný život. Rozhněvat Hostivíta znamenalo přivolat bídu a chudobu. Byl mu zasvěcen pro změnu bílý kůň, podle něhož se věštilo tak, že měl překročit nastavené břevno. Když ho zdolal nejprve pravou nohou, bylo to dobré znamení, když levou, znamenalo to smůlu a neúspěch. **Lutovít** byl bůh smutku, umírání a lítosti. Držel ochrannou ruku nad pohřebišti a klidem zesnulých.

Kdo by neznal Radegasta? Když nikdo jiný, tak alespoň „pivař“ ví svoje. **Radegast** byl bůh ohně, slunce, pokoje a míru. Jeho symbolem byla býčí hlava, roh hojnosti, pták s roztaženými křídly a v levici držená dvojsečná sekera.

Dalším, na kterého bych neměla zapomenout, je **Veles** – bůh stád, ochránce úrody, majetku a dobrých zpráv. Měl na hlavě zatočené „beraní“ rohy a v ruce falický symbol. Bohyně života a plodnosti se jmenovala **Živa**, byla prý neviditelná a její přítomnost ohlašoval zvuk točícího se vřetená.

Podobných bohů nazývaných „dědci“ uctívali naši slovanští předkové mnohem více. My jsme se seznámili pouze s těmi nejzajímavějšími a nejvýznačnějšími. Konstantin s Metodějem rozhodně neměli lehkou „práci“, když proti nim, pohanským pověrám a tmářským rituálům nabízeli „pokrok“ a „modernu“ formou boha jediného. (IP)

Legionář Antonín Cinke

Pan Petr Cinke, pravnuke ledčického rodáka a pozdějšího legionáře Antonína Cinke, mi zcela nezištně zapůjčil vzácné rodinné fotografie, z nichž některé si můžete prohlédnout v těchto Ledčických novinkách.

Více o dobrodružném životě a nelehkém osudu našeho rodáka se dozvíte, spolu s mnohým jiným, ve zcela nové 360stránkové publikaci Ledčice na Podřipsku v proměnách času, která vyjde v září tohoto roku. (IP)

Irena Sendler

*Podívejte se na tuto ženu a zapamatujte si ji na vždy.
Svět se nestal nemravným dnes a najednou, takovým vždy byl.
A ocenění nedostane vždy ten, kdo je ho hoden více.*

Nedávno, ve věku 98 let umřela žena jménem Irena Sendler. Během druhé světové války tato statečná žena získala povolení k práci ve varšavském ghettu jako instalatérka/svářečka. Měla k tomu důvod. Irena věděla o plánech nacistů se Židy. Na dně tašky s nářadím vynášela děti z ghetta, v zadní části svého nákladáku měla pro ty starší místo. Tam také vozila psa, kterého vycvičila, aby štěkal, když auto projíždělo branou. Vojáci to nechťeli řešit, a tak štěkot maskoval zvuky, které děti mohly případně vydávat.

Během své činnosti Irena dokázala spasit až 2500 dětí. Po celý čas si vedla poznámky o všech, které se jí podařilo zachránit. Zápisky

uschovávala do sklenice, kterou zahrabala pod strom na své zahradě. Nakonec ji nacisti chytili, brutálně ztloukli a přelámali jí ruce i nohy.

Po válce se Irena pokusila najít rodiče a znovu spojit rodiny. Ale většina skončila v plynových komorách. Děti se dostaly do dětských domovů a byly adoptované. V roce 2007 byla Irena Sendler nominována na Nobelovu cenu míru. Ale zvolena nebyla. Cenu dostal Al Gore za projekt o globálním oteplování!

Uplynulo více než 60 let od konce druhé světové války. Tento článek je památka na miliony lidí, kteří v jejím průběhu byli zabiti, znásilněni, upáleni, umorění hladem a ponížení! Dnes, více než jindy (kdy se ozývají hlasy, že holocaust je mýtus!), je nutné udělat vše, aby svět nezapomněl, co se tenkrát stalo. Protože stále existují i ti, kteří jsou schopni ony hrůzy zopakovat.

Tento text míří od lidí k lidem. Staňme se článkem v řetězu paměti a pomozme ho rozšířit do světa.

zdroj http://en.wikipedia.org/wiki/Irena_Sendler

Naučnou stezkou do Mnetěše

Děti mají prázdniny, dospělí více volna a také počasí se tváří příznivě, proč si tedy nevyjít ledčickou naučnou stezkou Praotce Čecha do Mnetěše? A proč vás dnes lákám právě tam? Letos tomu je přesně 515 let, kdy byl popraven Dalibor z Kozojed (1498). Ano, řeč je o onom Daliborovi, jehož podle pověsti naučila „nouze housti“. Pojdme si připomenout jeho dávný příběh. Jen nebudme zklamaní, že lidová tradice tohoto „populárního“ legendárního hrdinu vidí úplně jinak, než jakým ve skutečnosti byl.

V první řadě se ohlédneme ještě hlouběji do minulosti, a to až do 26. srpna roku 1346, kdy v severní Francii v bitvě u Kresčaku umírá skvělý rytíř, český král a zploditel budoucího Otce vlasti Karla IV. – Jan Lucemburský. Společně se slepým králem Janem padl ve zmíněné púťce i pradědeček „našeho“ Dalibora, který se také jmenoval Dalibor. Další historické prameny se zmiňují o panu Alšovi z Kozojed, purkrabím na vodním hradu Budyni (1475) a na tvrzi ve Mšeném (obě patřilo Janu Zajícovi z Házmburka). V pozdějších letech (1483) už se Aleš podepisuje jako „Aleš z Kozojed a ve Mnetiši“, protože zde zakoupil dvůr či nevelkou tvrz, kde žil společně s manželkou (snad Marií) a syny Daliborem a Janem (Ješkem).

Rodinné majetkové spory přivedly Aleše, Ješka a Dalibora až před soudní stolicí. Poprvé to bylo 13. 10., „ve čtvrtěk před svatým Havlem Léta Páně 1490“, kdy otec Aleš Dalibora žaloval, že „neprávem zabral movitý majetek ve dvoře Mnetiši“, a tak právoplatný rozsudek zněl: „...přikazuje se, aby otci vrátil koně, krávy, svině, obilí a jiné věci, anebo se s otcem slušně dohodl.“

Jenže k dohodě a vyrovnání nedošlo a Dalibor byl žalován bratrem Ješkem (otec již pravděpodobně nežil), takže stál 13. listopadu téhož roku před soudem na Hradě pražském znovu. Tentokrát šlo navíc i o peníze, které starší bratr mladšímu „*pobral*“. Rozsudek opět vyzněl ve prospěch skutečného práva a všechno, co Dalibor nezákonně nabyt, měl vrátit. I z tohoto mála je zřejmé, že s charakterem pozdějšího romantického hrdiny českých pověstí nebylo všechno v pořádku, nestyděl-li se okrádat vlastní rodinu.

Teprve o dalších šest let později, 13. 12. 1496, se stalo to, co Dalibora tolik proslavilo a navždy mu přiřklo místo v našich legendách. V této těžké pohusitské době, za panování Vladislava Jagellonského, bylo v Čechách hodně zle, a tak docházelo k poměrně častým vzpourám poddaných proti vrchnosti. Také v Ploskovicích na panství Adama Ploskovského z Drahonice, kam by z Podřipska kamenem dohodil, se vzbouřila chudina. Václav Hájek z Libočan o tom píše: „*Lidé poddaní pánu svému Adamovi Ploškovickému se protivili, a to z ponuknutí nějakého Dalibora...*“ Zmíněný vladyka vlastně zneužil této vzpoury a přivlastnil si veškerý Adamův majetek. Byla to v podstatě do té doby neslýchaná krádež, kdy pán okradl pána. Zemský soud viníka také náležitě „*exemplárně*“ potrestal a rozsudek vešel do české právní historie jako takzvaný „*Daliborův nález*“. Řečeno dnešní terminologií byl Dalibor obviněn a potrestán za to, že jako feudál podpořil rebely proti jinému feudálovi a ještě jej přitom okradl. Tvrdý justiční postup nebyl v té době ničím neobvyklým, i když právě za vlády Vladislava Jagellonského se začaly zavádět ty nejtvrdší tresty, jako čtvrcení nebo zahrabávání zaživa, narážení na kůl, dření z kůže a další „*ohavnosti, o nichž nebylo v Čechách dosud slýcháno*“.

Proces se zemanem z Kozojed se konal 13. 3. 1498, kdy ho před zemský soud na Hradě, zasedající v nevelké místnosti sousedící s Vladislavským sálem, přivedl „*královský holomek Jan, řečený Hazuka*“. V průběhu celého soudního procesu se Dalibor choval bez řádné a očekávané úcty. Vykřikoval, mluvil bez přidělení slova, a tak jej nejvyšší purkrabí musel několikrát napomínat. Což obžalovanému zajisté nijak nepřidalo.

Rozsudek zapsaný do Desek zemských a dochovaný dodnes zněl: „*Poněvadž Adamovi z Drahonice od vlastních lidí jeho tvrz Ploškovice byla mocí vzata a on, chtě si hrdlo zachovati, musel jim proti právu listinu podle jejich vůle sepsati, stalo se tak neslušně, nepravě a neřádně. Dalibor z Kozojed a na Mnetiši pak této věci dobře věda, statek jeho neprávem vzatý k sobě přijal, v tom statku byl a jej užíval. Učinil tak neprávem, nešlechtně, proti právu a řádu. A pro takový účinek jeho zlý ho páni a vladykové Jeho Milosti krále berou ve svou kázeň a na hrdle ho ztrestati ráčí. Rozhodnuto a sepsáno v úterý o svatém Řehoři, 13. března Léta Páně 1498. Trest na Daliborovi z Kozojed pak budiž neprodleně vykonán. Proto se odevzdává panu hradnímu hejtmánovi a jeho holomkům.*“

Dalibora, mnetěšského vladyku, vyvedli přímo ze soudní síně na plácek mezi hradním purkrabstvím a Černou věží, kde už katovi holomci připravili špalek pokrytý červeným sukem. Protože Dalibor měl panský původ, nebyl oběšen jako „běžný“ odsouzenec, ale kat mu srazil hlavu. Třináctka provázela vladyku celým jeho životem a rozhodně nebyla jeho šťastným číslem: 13. 1. 1490 byl poprvé zatčen, 13. 11. 1490 podruhé, 13. 12. 1496 podnítil vzpoudu poddaných a 13. 3. 1498 ve 13 hodin byl popraven. Nedlouho poté se začaly šířit pověsti o „*nespravedlivé smrti ochránce chudých*“. Brzy se k této legendě přidalo, že vězeň „*čekaje na soud se za ten dlouhý čas tak znamenitě vycvičil ve hře na housle, že se mu nikdo nemohl rovnat*“.

Také s houslemi to bylo úplně jinak, než ve skutečnosti. Dalibor na ně vlastně ani hrát nemohl, protože ještě neexistovaly. Vznikly až v 16. století. Prvním výrobcem houslí byl Ital Andrea Amati, který je vyrobil v roce 1550. Takže odsouzenec v pražské hladomorně v letech 1497-1498 nemohl „*housli*“ na nástroj, který vznikl teprve půl století po jeho smrti.

S těmi houslemi je to spíše tak, že Dalibor byl při výslechu „útrpným právem“ napínán na mučící nástroj – skřípec, zvaný také mnohem později „housle“. Jak napsal historik a spisovatel Josef Svátek: „*A tak ho bolest – nouze - na houslích naučila hráti, čili pravdu vypovídati.*“

Dalibor z Kozojed se stal naším legendárním hrdinou především přičiněním Aloise Jiráska, který učinil z vypočítavého a ziskuchtivého šlechtice tvrdě a nespravedlivě potrestaného zastánce chudého lidu a toto „podání“ se traduje až do současnosti. Dnes nám mnetěšského pána připomíná i jedna z věží Pražského hradu, kde čekal na rozsudek a která nese jméno podle něj – Daliborka.

Kde přesně zmiňovaná mnetěšská tvrz stála, odborníci pouze spekulují. Nejčastěji se hovoří o dnešním místním hostinci. Ať je to jak chce, za hezkou, fyzicky nenáročnou a po všech stránkách příjemnou procházku ledčickou naučnou stezkou tento příběh rozhodně stojí. Odměnou pak všem návštěvníkům obou malebných podřipských vesnic, Ledčic a Mnetěše, může být nejen krásný pohled do kraje umocněný mytickým Řípem, ale i nějaký ten mok ve zmíněné hospůdce.

Dovolím si malou poznámku na konec. Že je u nás opravdu hezky, se doneslo i k filmařům. A tak právě na stezce Praotce Čecha bude režisér Jan Svěrák s herci a celým realizačním týmem 15. srpna natáčet několik scén do své nové pohádky Tři bratři (na motivy vyprávěnek Boženy Němcové). Takže se máme na co těšit...

(IP)

Rok lidové architektury

Rok 2013 je věnován lidové architektuře. Má připomenout nejen dvousté výročí narození proslulého jihočeského zednického mistra a stavitele takzvaného selského baroka, Jakuba Bursy. Široká veřejnost tak chce rovněž vzdát hold všem známým i neznámým tvůrcům lidových staveb a zejména dát impuls k poznávání jedinečnosti jejich díla – našeho architektonického a kulturního dědictví.

Lidová architektura je charakteristická především tím, že ji většinou anonymní stavitelé budovali sami a vlastními prostředky. Nevznikala v ateliérech architektů, ale rodila se v hlavách a srdcích obyvatel toho kterého kraje. Jejich prosté a přesto naprosto dokonalé stavby dokládají způsob života a myšlení předcházejících generací, zabydlovaly a obohacovaly krajinu svým nevšedním půvabem, který potěší oko a duši člověka i po staletích od jejich vzniku. Proto je naší povinností a morální zodpovědností starat se o tyto národní klenoty jako o nenahraditelný zdroj poznání národních dějin. A to tak, aby nám svěžené dědictví bylo udržováno, chráněno a zachováno i pro další generace. Úroveň péče o památky vyjadřuje mimo jiné také obecnou vzdělanost a vyspělost obyvatel té které obce. Lidová architektura je naše „moře“, které může přilákat mnoho návštěvníků a pomoci tak věhlasu a prosperitě nejedné vesnice či města.

Jistě tedy potěší každého obyvatele Ledčic, že ve své přednášce *Pozitivní příklady obnovy památek lidové architektury ve středních Čechách*, která se uskutečnila 13. června tohoto roku v zasedací místnosti Národního památkového ústavu v Praze, představila Mgr. Markéta Hanzlíková nejen bohatý soubor obnovené lidové architektury našeho regionu, ale uvedla také jako velmi zdařilou rekonstrukci a dostavbu statku čp. 15 na ledčické návsi. Můžeme být pyšní na to, že poslední statek dochovaný do našich dnů v původním pojetí opět září ve své secesní kráse. Bohužel, nepodařilo se zachránit hospodářské zázemí zemědělské usedlosti, ale i tak jde o dílo opravdu úctyhodné. Že všichni, kdo tu od roku 2005 na obnově statku pracovali, odvedli pořádný kus skvělé práce, se můžete sami přesvědčit už v polovině září, kdy bude budova předána do užívání veřejnosti. Radost a zadostiučinění by jistě pocítila i rodina Cinkeova, která statek nechala ve své době postavit. (IP)

Rodina Cinkeova z Ledčic, čp. 15
Antonín Cinke (1862-1932), manželka Marie rozená Brožová
děti: z leva - Miluše, Věnceslava, Milada
Miloslav, Vladimír (dědeček Bedřicha Kabriela ze Sydney),
a nejmladší Antonín (budoucí legionář)